

Corredisses de sotanes

Text > LAURA REIXACH

«E n aquells primers anys jo era una ànima de càntir; m'ho creia tot, m'ho prenia tot molt seriosament, resava, meditava, feia penitència...; estava més perdut que un pet en un jacuzzi», escriu Josep Valls (Sant Feliu de Pallerols, 1944) i, amb aquesta ironia final lleument escatològica, ens fa partícips de l'essència de la seva infantesa i joventut al Seminari Conciliar de Girona. Un període de vuit anys, curull d'anècdotes i vivències sense parió, que Valls retrata amb sinceritat, humor i voluntat enciclopèdica en aquest magnífic *Històries de seminari* publicat per l'editorial Gavarres.

Valls, amb el mestratge que li dona una premiada trajectòria com a escriptor i periodista, ens permet conèixer aquest món ja desaparegut en què molts nens, fos per desig propi o per inèrcia ecosistèmica, escollien la vida sacerdotal. Quelcom que avui ens costa molt de capir perquè els usos i els costums són a bastament diferents, però que, aleshores, permetia a la «Santa Mare Església catòlica, apostòlica i romana» tenir assegurat el relleu de mossens, bisbes i capellans.

Cal dir que Valls l'encerta del principi fins al final amb aquest tarannà col·loquial i proper, perquè *Històries*

de seminari és un llibre amè, lúcid i entretingut. L'autor hi relata les peripècies i els records personals i, amb molta destresa, els entreteixeix amb una abundor de referències històriques i literàries, o bé els rubrica amb extractes solts del *Reglamento del Seminario de la Diócesis de Gerona* o de citacions en llatí. Un *totum revolutum* molt ben orquestrat que ajuda a reconstruir l'esperit del moment, el *Zeitgeist* en què va créixer l'autor. Un mot alemany que esmento perquè, amb el seu sincretisme i la seva rotunditat, capta plenament l'abast d'allò que Valls aconsegueix en aquesta obra.

Tota aquesta riquesa de referències i anotacions culturals confereix a *Històries de seminari* un caràcter memorialístic universal que les suggeridores fotografies que introdueixen cadascuna de les dues parts en què es divideix l'obra il·lustren amb encert. Una radiografia polièdrica en la qual sentirem a parlar de prefectes i de directors espirituals, de James Dean i de Humphrey Bogart, de «La vaca cega» de Joan Maragall i del *Romancero gitano* de García Lorca... un enfilall d'exemples que dona compte de la riquesa i la diversitat d'històries que ens relata l'autor.

I tot escrit des d'un esperit reconciliat amb el passat, perquè Valls no

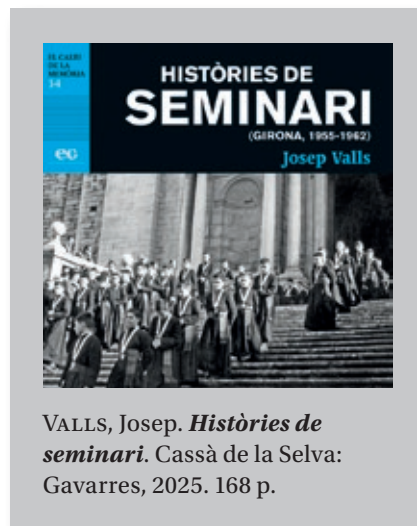
l'espai, i a continuació parla d'uns altres dos ídols que, tot contradient-se ell mateix, ho feien quasi tot bé: Sergio Busquets i Leo Messi. Aquests primers capítols són bàsicament futbolers, però després passa a utilitzar el futbol com a pretext i a endinsar-se en vivències més personals.

Cal destacar la part en què rescata la relació amb el seu avi Enric: «A ell li dec el fet de ser del Barça», i especialment amb el seu pare: «Li dec el fet d'odiar el Madrid». En el sisè capítol, aprofita l'anècdota de l'única vegada que el van convocar a la selecció gironina per parlar de la relació amb el pare. Per a mi és un dels capítols més reeixits del llibre, amb una barreja de tendresa, humor i un punt de mala bava. Segons en Manel,

el seu pare és «un home que ha dit moltes més vegades "Ja et porto" que no pas "T'estimo", tot i que per a ell segurament són dues frases que volen dir si fa no fa el mateix», una reflexió que es podria fer de molts dels pares d'aquella generació.

El llibre està escrit amb un llenguatge molt planer, de vegades punyent i de vegades irònic, utilitzant jocs de paraules i associacions molt ben trobats que fan que els onze articles, com l'alineació d'un equip de futbol, mostrin el talent de l'autor. Fins i tot els seus odiadors, que segur que en té un bon grapat, en gaudiran.

Ara només ens queda esperar que miri endavant i faci una passada a l'espai que ens posi la pilota a punt per a la rematada.

VALLS, Josep. *Històries de seminari*. Cassà de la Selva: Gavarres, 2025. 168 p.

mostra ni un bri d'amargor i fa honor a Edith Piaf i al seu «rien de rien, je ne regrette rien». Com segur que tampoc vosaltres no lamentareu pas capbussar-vos a fons en aquest engrescador *Històries de seminari* per fer un viatge en el temps i redescobrir el nostre passat recent, en què veure corredisses de sotanes arreu era un fet ben quotidià.

VIDAL BOIX, Manel. *La passada a l'espai*. Barcelona: Destino, 2025. 208 p.